

handler jo om, hvor der er en afgørelse, hvor der ikke er et opholdsgrundlag i Danmark, og hvor vedkommende skal hjem – det går jeg også ud fra er udgangspunktet i det beslutningsforslag, som vi behandler her – at få forberedt den hjemsendelse og få forberedt og behandlet vedkommende så godt som overhovedet muligt i de dage. Det gør vi altså bedst, hvis vi i starten får sikret, at der bliver samarbejdet om det her. Og det er et tilbud, det er altså ikke en trussel.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Lone Dybkjær har meldt sig i sidste øjeblik.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Vi kender jo sådan set godt tilbud, der kan opfattes som trusler af nogle mennesker. Det er jo set før i vore dage.

Jeg synes, der er en fuldstændig manglende sammenhæng mellem, hvor forfærdeligt man synes at det er for de kvinder, der er blevet handlet, og hvad man så konkret gør, og det, at når de kvinder nu har været udsat for alt det forfærdelige, som regeringspartierne er de første til at stå og tale om, så skal de altså pludselig vise, at de smaddergerne vil samarbejde om alting, og det skal de gøre inden for 30 dage.

Kl. 19.50

Det er jo ikke mennesker, der har været udsat for noget normalt. De har været udsat for noget grupovækkende i en lang række tilfælde. Så må man da også – og det er det, vi vil med vores forslag – ligesom respektere, at det har nogle konsekvenser for de her kvinder. De er ikke i en normal tilstand, som vi andre forhåbentlig er. De er ikke normalt reagerende, og det er derfor, vi synes, der skal være en automatik, sådan at de simpelt hen kan nå at komme til at fungere bedre. Man kan så sige, at man gerne vil samarbejde, men de kvinder aner ikke, hvad det vil sige at samarbejde. Jeg tror, at de har hørt ret meget om samarbejde i tiden inden fra deres bagmænd: Hvis ikke du samarbejder, så ... Ordet samarbejde er ikke nødvendigvis positivt ladet i deres ører.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er helt enig i, at vi taler om kvinder, som er i en helt særlig situation, som mange af os slet ikke kan forestille os at være i. Jeg får lyst til at spørge, det kan jeg ikke gøre herfra, men så gør jeg det lidt retorisk: Hvad har oppositionen fore-

stillet sig at der skal ske efter det forslag, der ligger her, når de 3 måneder er gået? Hvad har man så forestillet sig at der skal ske? Vi vil sådan set bare gerne sikre, at den periode bliver udnyttet bedst muligt til at hjælpe de her kvinder og til at forberede hjemsendelsen, som man kan sige sådan set ligger forud, uanset om det så er oppositionens 3 måneder eller det er regeringens 100 dage.

Vi vil bare gerne sikre, at det bliver forberedt bedst muligt, så man ikke står der, når oppositionens 3 måneder er gået, og bare siger: Nu er det ud af vagten. Og så har de måske ikke selv haft styrke til at tage hånd om situationen og deres hjemsendelse, og så står de bare der. Vi vil faktisk gerne sikre, at vi får lavet den forberedelse, og at vi hjælper dem med at forberede den hjemsendelse bedst muligt, og det mener vi at vi gør bedst ved at sikre, at vi får et tilsagn om, at de også godt vil samarbejde om det. Det skal de selvfølgelig vejledes i, og det skal de selvfølgelig have hjælp og støtte til.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg synes stadig væk, det er, som om ministeren tror, at det handler om normale personer. Det gør det ikke. Det handler om dybt traumatiserede personer. Det er det, det handler om.

Vi andre vil simpelt hen ikke sætte dem en pistol for brystet og sige: Nu skal I sidde her og skrive under på, at I vil samarbejde. Ordet samarbejde, som jeg prøvede at fortælle, har en meget negativ klang. De er blevet truet til alt muligt, og nu kommer de danske myndigheder så også og truer dem.

Vi synes simpelt hen, at man skal prøve at behandle dem ligeværdigt som ordentlige mennesker, og så prøve at få det her til at glide, uden at vi nødvendigvis sætter dem en pistol for brystet og siger: I skal samarbejde. Vi accepterer, at mennesker skal sendes ud af landet, hvis der ikke er grundlag for en opholdstilladelse. Vi synes måske, at grundlaget for opholdstilladelsen skulle ændres, men det er så en anden snak. Men vi mener bare ikke, at den metode, som her anvendes, er den rigtige.

Vi synes ikke, at man skal tage det stille og roligt i den forstand, at man ikke skal gøre noget. Vi synes tværtimod, at man skal lave nogle aktiviteter, men man skal lade være med at tvinge underskrifter og alt muligt andet igennem, for det tror vi er dybt skadeligt for de mennesker, der i forvejen er skadede.